

מסכת כלים

פרק ה

א. פנור, תחלה ארבעה, ושיריו ארבעה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, בפה דברים אמורים, בגודל. אבל בקטן, תחלה כל שהוא, ושיריו רבו, מעתהגמר מלאכתו. Aiזה גמר מלאכתו, משיסיקנו כדי לאפות בו ספוגין. רבי יהודה אומר, משיסיק את החדש, כדי לאפות בישן ספוגין:

ב. כירה, תחלה שלש, ושיריה שלש, מעתהגמר מלאכתה. Aiזה גמר מלאכתה, משיסיקנה, כדי לבשל עליה ביצה קלה שביביצים, טרופה ונתונה באלו. הכה, עשו לאפה, שעורו כתנור. עשו לבשול, שעורו בכירה. האנו היוצא מן התנור טפח, ומן הכירה שלש אכבות, חבור. היוצא מן הכה, עשו לאפה, שעורו כתנור. עשו לבשול, שעורו בכירה. אמר רבי יהודה, לא אמרו טפח, אלא בין התנור ולכף. כי שני תנורי סמוכים זה לזה, נוטו לזה טפח ולזה טפח, והשאר טהור:

ג. עֲטַרְתָּת כִּירָה, טְהוֹרָה. טִירַת הַפְּנִיר, בָּזָם שֶׁהִיא גְּבוּהָ אֶרְכְּבָעָה טְפֵחִים, מַטְפֵאָה בְּמַגְעָ וּבְאוּרָה. פְּחוּתָה מִפְּאוֹן, טְהוֹרָה. אִם חֶבְרָה לוֹ, אֲפָלוּ עַל שֶׁלֶשׁ אֲבָגִים טְמֵאָה. בֵּית הַפְּדָה וּבֵית הַתְּבִלָּין וּבֵית הַפְּרָר שְׁבְּכִירָה, מַטְמָאִין בְּמַגְעָ וְאֵינוֹ מַטְמָאִין בְּאוּרָה, דָּבָרִי רַבִּי מַאיָּר.

רַבִּי יַשְׁמַעְאל מַטְהָר:

ד. פְּנִיר שְׁהַסְקָה מֵאַחֲרוֹיו, או שְׁהַסְקָה שֶׁלֶא לְדַעַתוֹ, או שְׁהַסְקָה בְּבֵית הָאָמֵן, טְמֵאָה. מִעְשָׂה שְׁגָפְלָה דְּלִיקָה בְּתַנוּרִי בְּפָר סָגָנָה, וּבָא מִעְשָׂה לִיְבָנָה, וּטְמָאָן רַבּוֹ גַּמְלִיאָל:

ה. מַוְסֵּף הַפְּנִיר שֶׁל בְּעָלֵי בְּתִים, טְהוֹר. וּשֶׁל נְחַתּוּמִין, טְמֵאָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא סֻמְמָה עַלְיוֹן אֶת הַשְּׁפּוֹד. רַבִּי יוֹחָנָן הַסְגָּדָר אוֹמֵר, מִפְּנֵי שֶׁהִיא אֹפֶה בּוֹ כַּשְׁהִוא נְדַחַק. כִּיּוֹצֵא בּוֹ, מַוְסֵּף הַיּוֹרָה שֶׁל שׂוֹלְחָי זִיתִים, טְמֵאָה. וּשֶׁל צְבָעִים, טְהוֹר:

ו. פְּנִיר שְׁגַתְנָן בּוֹ עַפְרָעֵד חָצִיוֹן, מַעֲפָר וּלְמַטָּן, מַטְפֵא בְּמַגְעָ. מַעֲפָר וּלְמַעַלָּן, מַטְפֵא בְּאוּרָה. נְתָנוּ עַל פִּי הַבּוֹר או עַל פִּי הַדּוֹת, וּנְתָנוּ שֶׁם אָבָוָן, רַבִּי יְהוֹדָה אוֹמֵר, אִם מַסִּיק מַלְמַטָּן, וְהִיא נְסֻוק מַלְמַעַלָּן, טְמֵאָה. וְחַכְמִים אֹמְרִים, הַזָּאֵיל וְהַסְקָה מִכֶּל מִקּוֹם, טְמֵאָה:

ז. פְּנִיר שְׁגַטְמָא, כִּיְצָד מַטְהָרִין אֹתוֹ. הוֹלְקוֹ לְשֶׁלֶשׁ, וְגֹרֵר אֶת הַטְּפִלָּה עַד שְׁיִהָא בָּאָרֶץ. רַבִּי מַאיָּר אוֹמֵר, אֵינוֹ צָרִיךְ לְגֹרֵר אֶת

הטפלה, ולא עד שהיא בארץ, אלא ממעטו מבפנים ארבעה טפחים. רבינו שמעון אומר, ואידך להסיעו. חלקו לשנים, אחד גדול ואחד קטן, הגדל טמא והקטן טהור. חלקו לשלה, אחד גדול כשניים, הגדל טמא, ושתנים הקטנים טהורין:

ח. חתכו חליות לרחבו, פחות מארבעה טפחים, טהור. מרחו ביטית, מקבל טמאה משיסיקנו כדי לאופת בו ספוגני. הרחיק מפניהם את הטפלה וננתן חל או צור בינהם, בזה אמרו, הנאה והטהורה אופת בו והיא טהור:

ט. תפור שבא מתחד מבית הארון, ועשה בו למודין, וננתנו עליו והוא טהור, נטמא. וסלק את לmodיו, טהור. החזירו לו, טהור. מרחו ביטית, מקבל טמאה, ואינו צריך להסיקנו, שכבר הסיק:

י. חתכו חליות וננתן חל בין חלייא להלייא, רבוי אליעזר מטהר, וחכמים מטמאין. זה תנורו של עכנאי. יודרות הערבין שהוא חופר בארץ וטה ביטית, אם יכול הטיח לעמוד בפני עצמו, טמא. ואם לאו, טהור. וזה תנורו של בן דינאי:

יא. תפור של אבן ושל מתקת, טהור, וטמא משום כלי מתקות. נקב, נגמ, נסדק, עשה לו טפלה, או מוסף של טית, טמא. במקרה יהא בנקב, כדי שי יצא בו האור. וכן בכירה. כירה של אבן ושל

מִפְּכַת טָהוֹרָה, וַטְמֵאָה מְשׁוּם כֶּלִי מִפְּכּוֹת, נִקְבָּה, נִפְגָּמָה, נִסְקָה,
עֲשָׂה לָה פְּטֻפּוּתִין, טְמֵאָה. מִרְחָה בָּטִית בֵּין מִבְּנִים בֵּין מִבְּחִיזָן,
טָהוֹרָה. רַבִּי יְהוֹדָה אָמֵר, מִבְּנִים טְמֵאָה, וּמִבְּחִיזָן טָהוֹרָה: